

Broeders en zusters, jongens en meisjes,

We zitten hier als gemeenteleden, waaronder kerkenraadsleden, en het gaat ook over hen. Het evangelieverhaal bevat details die je met onze ambten kunt associëren. Op de bruiloft in Kana heten de bedienden in het Grieks diakenen. En wat Maria zegt, zou zo uit de mond van een ouderling-kerkrentmeester of koster kunnen komen: ze hebben geen wijn meer! Je moet toch van alles voorzien zijn. Haar toon is bezorgd, want een bruiloftsfeest zonder wijn is geen feest meer, en een afgang voor het bruidspaar. Er dreigt hier een kleine ramp. Hun mooie nieuwe leven samen krijgt meteen al een vlek, het zal in het stadje Kana nog weken gesprek opleveren, met mensen die omkijken als zij langskomen: kijk, daar heb je ze, dat stel van die geflopte bruiloft ... . Terecht is Maria bezorgd.

Nog iets anders spreekt uit haar woorden: Maria is iemand die de dingen overziet. De meeste bruiloftsgasten zijn aan het feesten en bekommeren zich niet om de voorraad eten en drinken, of er wel genoeg is voor iedereen; maar zij wel. Vandaar dat ik haar met een kerkrentmeester vergeleek: is er genoeg voor iedereen, kan het feest doorgaan? Ook in de Eshof wil een kerkrentmeester overzien hoe we hier bezig zijn en vragen: wat is hiervoor nodig? Want mensen kunnen enthousiast zijn en van alles willen met elkaar - als er geen middelen voor zijn gaat het feest niet door. Je moet voorwaarden scheppen voor jeugdwerk en ouderenwerk en kringenwerk - dat het kan doorgaan; dat dit gebouw mooi is en goed klinkt, dat er diensten gehouden kunnen worden, met een orgel, een piano, een zanggroep. Dat de musici betaald worden en de dominee; en als er iets is met een instrument, of de camera of beamer, dat er middelen zijn om er iets aan te doen. Stel, je hebt een mooi lied, maar geen geschikt begeleidingsinstrument; je wilt avondmaal vieren maar er is geen brood of wijn, of geen bekertjes en schalen, of geen goede tafel... Of je wilt preken en de microfoon doet het niet. Wat je hier ook wilt doen, je hebt mensen nodig die zorgen dat het ook kan, zoals kerkrentmeesters. En diakenen, die o.a. de taak hebben om de tafels te bedienen - de Maaltijd van de Heer. In de vroege kerk was dat tegelijk een vorm van armenzorg: echte maaltijden voor wie niets te eten hadden. Zoiets als de voedselbank in onze tijd.

De diakenen in dit evangelieverhaal krijgen een opdracht van Jezus: hij wijst hen op de waterkruiken bij de ingang. Die staan er voor de mensen die binnenkomen, na hun reis over de stoffige wegen van toen - dat zij gereinigd de feestzaal binnen kunnen gaan. Die kruiken hebben hun dienst gedaan, want het feest is al in volle gang. Maar nu zegt Jezus: vul ze opnieuw. Dat doen ze. Schep er wat uit en breng dat naar de ceremoniemeester. Ook dat doen ze. Deze proeft het water dat wijn is geworden - veel betere wijn dan er tot nog toe op tafel stond - en hij roept de bruidegom om hem daarmee te complimenteren. Waar komt die goede wijn opeens vandaan? De diakenen die het water geschept hadden weten het. Als een soort binnenpretje, zo vertelt Johannes het. Ze weten het, maar zeggen niets. Ook onze diakenen weten dingen waar ze niets over zeggen. Ze helpen mensen, meestal achter de schermen, u merkt het niet. Maar de vreugde en ontroering over iemand die in de problemen zat en nu weer verder kan, die kennen ze. Daarom kan het zulk mooi werk zijn.

Nu ga ik iets dieper op dit verhaal in, want het gaat niet alleen over ambtsdragers, maar over ons allen. In het lied dat wij zongen, zijn wij zelf de bruiloftsgasten. Uitgenodigd met Jezus en met Maria. En het bruiloftsmaal dat voor ons wordt aangericht, is de maaltijd van de Heer. Zoals hier ook regelmatig gevierd wordt. In zijn andere boek, Openbaring, schetst onze evangelist de bruiloft van het Lam (c. 19).

En hij ziet Jezus in een visioen: een Lam dat is geslacht en toch niet machteloos neerligt, maar stáát (c. 5). Een geslacht Lam dat staat, zo worden kruis en opstanding in één beeld samengebracht. Maar als dat Lam de bruidegom is, wie is dan de bruid? Kijken we weer naar Openbaring (c. 12), daar is sprake van een vrouw die baren zal en wiens kind bijna door een draak wordt verslonden. Dat herkennen we: Maria die met haar kind vlucht naar Egypte, voor de draak Herodes. Tegelijk staat die draak voor Pilatus en de

overpriesters die Jezus dood willen hebben, ja voor alle boze machten die het Koninkrijk van God onderuit willen halen. Voor Johannes' lezers was dat concreet: het Romeinse rijk dat de christenen vervolgde. De kerk als vrouw verbeeld, jonkvrouw Sion, is model voor het volk van God. Verdrukt en vervolgd, maar ook klaar voor het feest, door de bruidegom genodigd aan de bruiloft van het Lam.

Johannes' lezers kenden deze beelden al uit zijn eerdere boek, Openbaring.

Als nu zijn evangelie opent met een verhaal over een bruiloft, met Jezus en Maria in de hoofdrol, dan is het duidelijk: Jezus is de bruidegom. En Maria staat voor de gemeente als bruid van de Heer en dus voor ons allen. Wij als bruiloftsgasten aan de Maaltijd; eenmaal bij dat uiteindelijke bruiloftsmaal, en als voorproefje daarvan telkens bij het avondmaal.

Zes vaten water stonden er, naar joods reinigingsgebruik. Reinigend water verwijst naar de doop. Zes vaten verwijzen naar de zesde dag, wanneer de mens wordt geschapen, mannelijk en vrouwelijk. Het menselijk leven in alle vormen, bedreigd, geschonden, vaak ten dode gedoemd; en toch door God telkens weer bewaard, gedragen over alle grenzen heen. Hij draagt ons over de watervloed, zongen we. Ons verhaal van falen en fouten; besmeurde en beschadigde mensen soms, maar in Jezus Christus gereinigd en verzoend. Daarvan spreekt de doop: gered door dood en dreiging heen. Een nieuwe toekomst, voor ieder persoonlijk en ons als gemeente. Genoemd met een nieuwe naam, zoals Jesaja zegt.

Die naam is een geheim, zegt de profeet erbij: je uiteindelijke, nieuwe naam komt uit de mond van de Eeuwige. Sommige dingen deel je met anderen, zoals bij de Maaltijd van de Heer. Tegelijk is er in het geloof ook iets dat niet te delen valt: wie je ten diepste mag zijn voor Zijn aangezicht. Dat is een innerlijk weten, een verborgen besef, een geschenk voor jou alleen, een geheim tussen je Schepper en jou. We horen bij de profeet in welke richting dat geheim gaat: een land dat Troosteloos Oord heette wordt nu genoemd: Gehuwde. En Jeruzalem, dat Verlatene genoemd werd, heet nu: Mijn verlangen. Zoals de bruidegom zich over zijn bruid verheugt, zo zal God zich over jou verheugen. Ook bij de profeet: God als bruidegom, zijn volk als bruid. Geliefden. Intieme woorden voor onze relatie met de Heer: wij zijn gezocht en gekend en bemind.

In het evangelie vindt de bruiloft plaats op de derde dag, dat verwijst naar Pasen. Het water voor de reiniging geeft het de trekken van een doopfeest. Vervolgens gaan we van water naar wijn, dus van doop naar avondmaal. Hij draagt ons over de watervloed / en laaft ons hart met zijn hartebloed. De diakenen die bedienen weten waar de goede wijn vandaan komt: van Jezus, onze Gastheer. De wijn waarmee we deze bruiloft vieren is de wijn van het Koninkrijk dat komt. Dat bidden we bij brood en wijn: Kom Heer Jezus kom! Daar is ons hopen en verwachten, ons bidden en werken op gericht: dat zijn heerschappij voelbaar dichterbij komt. Dat dankzij Hem het leven toch weer een feest mag zijn, ook voor mensen die te kort hebben. Of mensen die bang zijn dat dit het einde is, dat het hier niets meer wordt. En dan toch: dat het weer licht wordt voor hen, dat zij de deuren zien opengaan naar het feest van de Heer. Angstige mensen die zomaar bruiloftsgasten mogen zijn, feestgangers met Jezus - aan de tafel van de Heer, en eenmaal voorgoed bij God.

Daar geloven we in, daar werken we naar toe. We werken eraan mee dat het koninkrijk van zijn liefde nabij komt, merkbaar wordt in ons midden. Amen, kom, Heer Jezus! zegt Johannes op de laatste bladzij van de bijbel; na oproepen om niet te verslappen, niet met het kwaad mee te gaan, maar te blijven volharden en geloven, te blijven bidden en werken, hoort Johannes de Heer zeggen: Ik kom spoedig. Hij antwoordt: Maranatha! Alles wat hij heeft opgetekend, dient om zijn lezers moed in te spreken, om te leven in die verwachting: op allerlei manieren kan Hij langskomen in ons leven, ons aanraken en bezielen. Wij zullen hoopvolle mensen zijn, die elkaar niet wantrouwen maar elkaar opbeuren en aanvuren, als ambtsdragers en gemeenteleden, kinderen van God; hier in de Eshof en in de oecumene van Hoevelaken en omgeving; vandaag en al onze dagen.

In de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest. Amen.